

szégyenében a magvető
akkor délnek vándorol,
s ha itt marad,
itt marad
hűségében is — hazátlanul.

Elfordult tőlem

Elfordult tőlem a nap,
Ezüst bundájából
csikasz-tél ordít, süvít,
gyémántkőrmével
szívemen lépked,
s hideg szikrát vet a fagy.

Elfordult tőlem a nap,
elfordult a szerelem,
csak a pusztá éhség hajt,

s mint gyöngé vad nyomát,
szimatolva követem.

Már örökre elfordult a nap,
behavaz mindent az idő,
s a fúrge kis vad-jószágok után
a nyomok is eliramlanak.

Szívemen
gyémántkőrmök alatt
szikrát pattint a fagy.

KOPASZ MÁRTA: BOSZORKÁNYOK MENETE